

Kurt Waldau.

Fortælling

af

Paul Lindenberg.

216-5743

Kristiania.

Omtvedts Boghandel.

Nikolai Olshens Bogtrykker
1902

Første Kapitel.

Forbrydelsen.

Den dalende Sol spredte fine sidste Straaler og forgyldte endnu engang Toppene af de høie Gran- og Furutrær, som dannede Skogranden. Saa sænkede Mørket sig mer og mer, og snart indhyllede Natten alt med sit uigjennemtrængelige Mørke.

Nu var det ogsaa blevet roligt i Landsbyen; kun nogle faa Skiffelser bevægede sig nedad den brede Gade i Retning af Værtshuset.

Da hørte man pludselig Larm og Skrig; Lanterner blev tændt, og forfækkede Stemmer høstes, som ængstelig spurgte om, hvad der stod paa saa sent.

Snart skulde man imidlertid erfare Aarsagen til denne Larm.

Flere Mænd bar en Baare, hvorpaa laa et livløst Legeme, nedad Landsbyen. Bagefter skred stolt og fornem en Skogfoged med Geværet skjedesløst hængende over den ene Skulder. Foran et fattigt udseende Hus gjorde Skaren Holdt, og en af Mændene bankede paa Døren, der snart blev lukket op. Hurtig traadte Skogfogden hen til den unge Mand, som lukkede op. „Waldau,“ sagde han, idet han forgjæves forsøgte at faa sin Stemme til at klinge